

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Animnapu't Isa

Pagbubunyag ng Habi ng Propesiya: Pag-unawa sa mga pangitain ni Daniel, sa Tipan, at sa panahon ng pagtatatak sa mga huling araw

Jeff Pippenger
2024-01-25

Dumating kay Daniel si Gabriel sa ikasiyam na kabanata upang ipagkaloob sa kanya ang katalinuhan at pagkaunawa hinggil sa dalawang pangitain iniharap sa ikawalong kabanata.

At ipinaalam niya sa akin, at nakipag-usap sa akin, at nagsabi, O Daniel, ngayo'y lumabas ako upang bigyan ka ng katalinuhan at pagkaunawa. Sa pasimula ng iyong mga pagsusumamo ay lumabas ang utos, at ako'y naparito upang ipabatid sa iyo; sapagka't ikaw ay lubhang minamahal: kaya't unawain mo ang bagay, at pagbulay-bulayan ang pangitain. Daniel 9:22, 23.

Upang magkaroon si Daniel ng “pagkaunawa” na kailangan niya, sinabi sa kanya ni Gabriel na unawain ang parehong “bagay” at ang “pangitain.” Ang “bagay” ay ang pangitain tungkol sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo, at ang “pangitain” ay ang pangitain ng pagpapakita noong Oktubre 22, 1844. Binibigyang-diin din ni Sister White ang dalawang pangitain na ito nang ipabatid niya sa atin na si Daniel ay nagsisikap unawain ang ugnayan ng pitumpung taong pagkabihag at ng dalawang libo't tatlong daang taon. Ang pitumpung taon ang itinukoy ni Gabriel bilang “bagay” at ang “pangitain” ay ang dalawang libo't tatlong daang taon. Si Daniel ay kumakatawan sa “mga pantas” ng mga huling araw, kapag ibinibigay ni Gabriel ang pagpapaliwanag sa dalawang libo't tatlong daang taon. Ang “mga pantas” ay kinikilala ang kapwa ang “bagay” at ang “pangitain” sa paliwanag ni Gabriel; ang masasama ay hindi nakauunawa. Naunawaan ng mga Millerite ang “bagay” at ang “pangitain,” ngunit sa limitado lamang na paraan.

Ang apat na raan at siyamnapung taon ng panahong palugit ay isang yugto na nakabatay sa apat na raan at siyamnapung taon ng paghihimagsik laban sa tipan ng “pitong ulit” na kinakatawan sa Levitico 25 at 26. Ang pitumpung taong pagkabihag ay ang kabuuan ng lahat ng mga taon na hindi pinahintulutang tamasahin ng lupain ang kaniyang kapahingahan.

Yaong linggo na pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami ay isang paglalarawan ng alitan ng kaniyang tipan, gaya ng kinakatawan ng dalawang panahon na tig-iisang libo dalawang daan at animnapung araw. Ang linggong propetiko na iyon ay hinati ng krus, na sumasagisag sa selyo ng Diyos.

“Ano ang tatak ng Diyos na buhay, na inilalagay sa mga noo ng Kaniyang bayan? Isa itong tanda na mababasa ng mga anghel, ngunit hindi ng mga matang pantao; sapagkat ang anghel na mamumukxa ay dapat makita ang tandang ito ng pagtubos. Ang maunawaing isipan ay nakakita ng tanda ng krus ng Kalbaryo sa mga inampon na anak na lalaki at babae ng Panginoon. Ang kasalanan ng pagsalangsang sa kautusan ng Diyos ay inalis. Nakasuot sila ng damit pangkasal, at sila ay masunurin at tapat sa lahat ng utos ng Diyos.” Manuscript Releases,

tomo 21, 52.

Yaong sanlinggo ay sumagisag sa dalawang panahon na tig-isang libo dalawang daan at animnapung taon, na nahati sa Batas ng Linggo noong 538, (ang tanda ng hayop), kung saan una'y ang paganismo at pagkatapos ay ang papalismo ang yumurak sa santuwaryo at sa hukbo. Sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw, ibinigay ni Cristo ang Kaniyang patotoo, pagkatapos, sa loob pa ng isa pang isang libo dalawang daan at animnapung araw, ibinigay ni Cristo ang gayunding patotoo sa pamamagitan ng Kaniyang mga alagad. Sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung taon, ibinigay ni Satanas ang kaniyang patotoo sa pamamagitan ng paganismo, at pagkatapos, sa loob pa ng isa pang isang libo dalawang daan at animnapung taon, ibinigay ni Satanas ang kaniyang patotoo sa pamamagitan ng kapapahan.

Ang tipan, na dahil sa pagsuway ng sinaunang Israel ay naging "alitan" ng Diyos, ay ang tipan sa Levitico, kabanata dalawampu't lima, na nagtatakda ng pagpapahinga ng lupain at ng Jubileo na dapat ipagdiwang tuwing ika-apatnapu't siyam na taon.

At nagsalita ang Panginoon kay Moises sa bundok ng Sinai, na sinasabi, Sabihin mo sa mga anak ni Israel, at sabihin mo sa kanila, Pagdating ninyo sa lupaing ibinibigay ko sa inyo, ang lupain ay magpapahinga ng isang Sabat para sa Panginoon. Anim na taon mong hahasikan ang iyong bukid, at anim na taon mong pupungusan ang iyong ubasan, at titipunin ang bunga nito; ngunit sa ikapitong taon ay magiging Sabat ng kapahingahan para sa lupain, isang Sabat para sa Panginoon; hindi mo hahasikan ang iyong bukid, ni pupungusan ang iyong ubasan. Ang kusang tumubo mula sa iyong ani ay hindi mo aanihin, ni titipunin ang ubas ng iyong baging na hindi napungusan; sapagkat iyon ay isang taon ng kapahingahan para sa lupain. At ang Sabat ng lupain ay magiging pagkain para sa inyo; para sa iyo, at para sa iyong aliping lalaki, at para sa iyong aliping babae, at para sa iyong upahang lingkod, at para sa dayuhang nakikipamayan sa iyo, at para sa iyong mga hayop at sa mga mailap na hayop na nasa iyong lupain, ang lahat ng bunga nito ay magiging pagkain. At bibilangin mo para sa iyo ang pitong sabat-taon, pitong ulit na pitong taon; at ang panahon ng pitong sabat-taon ay magiging apatnapu't siyam na taon sa iyo. Pagkatapos ay ipapatunog mo ang pakakak ng Jubileo sa ikasampung araw ng ikapitong buwan; sa araw ng pagtubos ay ipatutunog ninyo ang pakakak sa buong inyong lupain. At pabanalin ninyo ang ikalimampung taon, at maghayag kayo ng kalayaan sa buong lupain sa lahat ng nananahan doon; ito'y magiging isang Jubileo sa inyo; at babalik ang bawat isa sa kanyang pag-aari, at babalik ang bawat isa sa kanyang sambahayan. Jubileo ang ikalimampung taon na iyon sa inyo; hindi kayo maghasik, ni aani ng anumang kusang tumutubo rito, ni titipunin ang mga ubas dito mula sa iyong baging na hindi napungusan. Sapagkat iyon ang Jubileo; ito'y magiging banal sa inyo; kakanin ninyo ang bunga nito mula sa bukid. Sa taon ng Jubileong ito ay babalik ang bawat isa sa kanyang pag-aari. Levitico 25:1-13.

Ang unang yugto ng propesiyang dalawang libo't tatlong daang taon—gaya rin ng linggong pinagtibay ni Cristo ang tipan at ng apat na raan at siyamnapung taon—ay tuwirang nauugnay sa "pitong ulit" ng Levitico, mga kabanata dalawampu't lima at dalawampu't anim.

Kaya't talastasin mo at unawain, na mula sa paglabas ng atas upang ibalik at muling itayo ang Jerusalem hanggang sa Mesiyas na Prinsipe ay pitong linggo at animnapu't dalawang linggo: muling itatayo ang lansangan at ang pader, maging sa mga panahong masalimuot. Daniel 9:2.

Ang animnapu't siyam na sanlinggo, na nagsisimula noong 457 BK, ay humahantong sa binyag ni Cristo, at sa pasimula ng sanlinggong doon niya pinagtibay ang tipan, na siyang tipan ng "alitan" ng Diyos. Ngunit may isang sanlinggo ng mga sanlinggo (apatnapu't siyam na taon) na ibinukod mula sa animnapu't siyam na sanlinggo sa pamamagitan ng pariralang "pitong sanlinggo, at animnapu't dalawang sanlinggo." Simula noong 457 BK, may nakatakdang apatnapu't siyam na taon, isang malinaw na pagtukoy sa tipan sa Levitico, kabanata dalawampu't lima, at sa pagdiriwang ng jubileo. Ang apatnapu't siyam na taong iyon ay hindi lamang isang sagisag ng mga siklo ng jubileo, kundi pati ng Pentekostes, na siyang ikalimampung araw na sumusunod sa apatnapu't siyam na araw ng pista ng mga sanlinggo.

Ang unang apatnapu't siyam na taon ng dalawang libo't tatlong daang taon, ang apat na raan at siyamnapung taon, at ang sanlinggong ipinagtibay ang tipan ay pawang tuwirang nauugnay sa dalawang libo't limang daan at dalawampung taon, na inilarawan bilang "pitong ulit," sa Levitico dalawampu't anim. Bawat elemento ng hula ng dalawang libo't tatlong daang taon ay tuwirang nauugnay sa "pitong ulit" na isinantabi at itinakwil ng Adventismo noong 1863. Ang "pitong ulit" ay isang sagisag ng tipan ng Jubileo, at dahil dito, nararapat ding tandaan na nang magwakas ang dalawang libo't tatlong daang taon noong ika-22 ng Oktubre, 1844, nagwakas din ang dalawang libo't limang daan at dalawampung taon sa araw ding iyon, sapagkat itinala ni Moises sa Levitico kabanata dalawampu't lima:

At bibilangin mo para sa iyo ang pitong Sabbath ng mga taon, pitong ulit na pitong taon; at ang panahon ng pitong Sabbath ng mga taon ay magiging sa iyo apatnapu't siyam na taon. Pagkatapos, ipatutunog mo ang pakakak ng Jubileo sa ikasampung araw ng ikapitong buwan; sa Araw ng Pagbabayad-sala ay ipatutunog ninyo ang pakakak sa buong inyong lupain. Levitico 25:8, 9.

Ang bawat kapanahunang propetiko sa loob ng dalawang libo at tatlong daang taon ay tuwirang nauugnay sa "pitong ulit" ng Levitico dalawampu't anim, kasama ang mismong araw nang kapwa nagtapos ang dalawang kapanahunan. Ang unang apatnapu't siyam na taon ay tumukoy sa gawaing muling pagtatayo at pagpapanumbalik ng Jerusalem na magwawakas habang ang bayan ng Diyos ay lumalabas mula sa Babilonia. Natapos ang templo bago ang ikatlong atas, at gayon din, natapos ang templong Milerita bago dumating ang ikatlong anghel. Gayunman, pagkatapos ng 457 BC, ang "lansangan" ay kailangan pang "muling maitayo, at ang kuta, maging sa mga panahong ligalig." Bilang ang Alpha at Omega, lagi Niyang inilalarawan ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito, at matapos ang Oktubre 22, 1844, ang mga Milerita ay nakatakdang tapusin ang "lansangan" "at ang kuta," "sa mga panahong ligalig."

Itinutukoy ni Sister White ang literal na pader na pananggalang sa palibot ng Jerusalem bilang sagisag ng kautusan ng Diyos, at kaagad pagkaraan ng Oktubre 22, 1844, ang mga tapat ay pinatnubayan sa makalangit na santuwaryo at kinilala ang kautusan ng Diyos (ang pader). Upang makilala ang kautusan ng Diyos, kabilang ang Sabat, ang mga Millerite ay pinatnubayan pabalik sa

tipan ng sinaunang Israel. Ang panunumbalik ng literal na “lansangan” ay ang panunumbalik na espirituwal na naisakatuparan nang ang mga Millerite ay bumalik sa “mga dating landas” ni Jeremias. Ang “mga panahong masalimuot” na nakatakdang mangyari sa panahong itatatag ang pader at ang lansangan ay magaganap matapos ang 1844, at ang Digmaang Sibil na noo’y papalapit, at di-naglaon ay nagsimula sa mismong kapanahunang iyon, ang kumakatawan sa mga panahong masalimuot na iyon.

Kung sila ay naging tapat, naabot sana nila ang makasagisag na ikalimampung taon ng jubileo (kung saan pinalalaya ang mga alipin), na kinakatawan din ng ikalimampung araw ng Pentecostes (kung saan ang mensahe ng pagpapalaya ay umaabot sa buong sanlibutan). Ngunit matapos ang 1844, ang nakararami ay sumalansang sa liwanag ng Sabat, at noong 1863, itinakwil din nila ang mensahe ni Moises (ang “pitong panahon”), na ipinarating sa kanila ni Elias (William Miller). Sa ibang salita, tumalikod sila mula sa “lansangan” (ang mga dating landas) na dapat sana nilang ipanumbalik at lakaran.

Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, at kapag ang talinghaga ng sampung dalaga ay inuulit sa mga huling araw, ang gawain ng pagpapanumbalik sa Jerusalem ay muling maisasakatuparan. Ang "lansangan at pader" ay itatayo sa "mga panahong masalimuot." Tayo ngayon ay pumapasok na sa mga panahong masalimuot na iyon. Ang Oktubre 22, 1844, ay isang tipo ng nalalapit na batas ng Linggo, kaya kapag dumating ang "oras ng dakilang lindol" ng Apocalipsis labing-isa, ang lansangan at pader ay itatayo sa mga panahong masalimuot. Tutukuyin natin ngayon ang mga panahong masalimuot na iyon bilang ang "pagngangalit ng mga bansa" na bunga ng tumitinding pakikidigma ng Islam.

Samantalang ipinapaliwanag niya ang dati nang nasulat hinggil sa “panahon ng kapighatian,” nagbigay siya ng isang paliwanag na nakatala sa aklat na *Early Writings*.

1. Sa pahina 33 ay nakasaad ang sumusunod: 'Nakita ko na ang banal na Sabat ay, at magiging, pader na naghihiwalay sa pagitan ng tunay na Israel ng Diyos at ng mga di-sumasampalataya; at na ang Sabat ang dakilang usapin na magbubuklod sa mga puso ng mga minamahal ng Diyos na mga banal na naghihintay. Nakita ko na ang Diyos ay may mga anak na hindi nakatatalos at hindi iniingatan ang Sabat. Hindi nila itinakwil ang liwanag hinggil dito. At sa pasimula ng panahon ng kapighatian, napuspos kami ng Espiritu Santo samantalang kami'y humayo at ipinahayag ang Sabat nang higit na ganap.'

Ibinigay ang pangitaing ito noong 1847, nang napakakaunti lamang sa mga kapatid sa Advent ang nangangilin sa Araw ng Sabat, at sa mga iyon ay iilan lamang ang inakalang ang pagpangingilin nito ay may sapat na bigat upang maglagay ng malinaw na hangganan sa pagitan ng bayan ng Diyos at ng mga di-sumasampalataya. Ngayon ay nagsisimula nang makita ang katuparan ng pangitaing iyon. Ang “pag-uumpisa ng panahong yaon ng kapighatian,” na binanggit dito, ay hindi tumutukoy sa panahong magsisimula nang ibuhos ang mga salot, kundi sa isang maikling yugto bago pa sila ibuhos, samantalang si Cristo ay nasa santuwaryo. Sa panahong iyon, habang ang gawain ng kaligtasan ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay pipigilan sila upang hindi hadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang “huling ulan,” o ang

kaginhawaan mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatayo sa panahong ibubuhos ang pitong huling salot. Early Writings, 85.

May isang "maikling yugto ng panahon" na nauuna sa pagtatapos ng panahon ng probasyon, kung kailan "magagalit ang mga bansa, ngunit pipigilan sila." Kasabay nito, dumarating ang "huling ulan." Ang "pagkagalit ng mga bansa" ay isang sagisag na tinutukoy sa Apocalipsis kabanata labing-isa.

At ang mga bansa ay nagalit, at dumating na ang iyong poot, at ang panahon ng mga patay, upang sila'y hatulan; at upang maggawad ka ng gantimpala sa iyong mga lingkod, ang mga propeta, at sa mga banal, at sa mga may takot sa iyong pangalan, maliliit at malalaki; at upang lipulin mo ang mga sumisira sa daigdig. Apocalipsis 11:18.

May komentaryo si Sister White hinggil sa talatang ito.

Nakita ko na ang galit ng mga bansa, ang poot ng Diyos, at ang panahon ng paghuhukom sa mga patay ay magkakaibalay at malinaw na magkakaiba, na ang isa'y sumusunod sa nauna; gayundin, na si Miguel ay hindi pa tumindig, at na ang panahon ng kapighatian, na kailanma'y wala pang katulad, ay hindi pa nagsisimula. Ang mga bansa ngayoy nagagalit, ngunit kapag natapos na ng ating Dakilang Saserdote ang Kanyang gawain sa santuwaryo, Siya'y titindig, magbibihis ng mga kasuutan ng paghihiganti, at saka ibubuhos ang pitong huling salot.

Aking nakita na ang apat na anghel ay pipigilan ang apat na hangin hanggang sa matapos ang gawain ni Jesus sa santuwaryo, at kung magkagayoy darating ang pitong huling salot. Early Writings, 36.

Ang "pagkagalit ng mga bansa" ay nagaganap kaagad bago magsara ang probasyon, sapagkat sinusundan ito ng "poot ng Diyos." Ang "poot ng Diyos" ay nagaganap kapag nagsara ang probasyon, at ang "panahon upang hatulan ang mga patay" ay tumutukoy sa isang paghahatol na nagaganap sa panahon ng sanlibong taon, at hindi tumutukoy sa paghahatol sa mga patay na nagsimula noong 1844.

At nakita kong may isang anghel na bumababa mula sa langit, na taglay ang susi ng kalaliman at isang malaking tanikala sa kaniyang kamay. At sinunggaban niya ang dragon, ang matandang ahas, na siya ring Diyablo at Satanas, at ginapos siya sa loob ng isang libong taon, at inihagis siya sa kalaliman, at ipinid siya roon, at tinatakan siya, upang hindi na niya madaya ang mga bansa, hanggang sa maganap ang isang libong taon; at pagkatapos noon ay kinakailangang siya'y pawalan sa isang maikling panahon. At nakita ko ang mga luklukan, at may mga naupo sa mga iyon, at sa kanila'y ipinagkaloob ang paghatol; at nakita ko ang mga kaluluwa ng mga pinugutan dahil sa patotoo ni Jesus, at dahil sa salita ng Diyos, at ng mga hindi sumamba sa hayop, ni sa larawan nito, ni tumanggap man ng kaniyang tatak sa kanilang mga noo o sa kanilang mga kamay; at sila'y nabuhay at naghari na kasama ni Cristo sa loob ng isang libong taon. Apocalipsis 20:1-4.

Ang paghatol na "ibinigay sa" mga banal ay nagsasaad na sila ang magpapataw ng hatol sa mga masama sa panahon ng milenyo, at hindi ang mga banal ang hinahatulan.

Sa loob ng sanlibong taon sa pagitan ng unang at ikalawang pagkabuhay na mag-uli, nagaganap ang paghatol sa masasama. Itinuturo ni apostol Pablo ang paghatol na ito bilang isang pangyayaring kasunod ng ikalawang pagparito. "Huwag kayong humatol ng anuman bago ang takdang panahon, hanggang sa dumating ang Panginoon, na Siyang maglalantad ng mga bagay na nakatago sa kadiliman, at maghahayag ng mga layon ng mga puso." 1 Corinto 4:5. Ipinahayag ni Daniel na nang dumating ang Matanda sa mga Araw, "ibinigay ang paghatol sa mga banal ng Kataas-taasan." Daniel 7:22. Sa panahong ito ang mga matuwid ay naghahari bilang mga hari at mga saserdote sa Diyos. Sinabi ni Juan sa Apocalipsis: "Nakita ko ang mga luklukan, at may mga umupo sa mga iyon, at ibinigay sa kanila ang paghatol." "Sila'y magiging mga saserdote ng Diyos at ni Cristo, at maghahari silang kasama Niya sa loob ng sanlibong taon." Apocalipsis 20:4, 6. Sa panahong ito, gaya ng ipinahayag ni Pablo, "huhukuman ng mga banal ang sanlibutan." 1 Corinto 6:2. Kaisa ni Cristo, hinahatulan nila ang masasama, inihahambing ang kanilang mga gawa sa aklat ng kautusan, ang Bibliya, at ipinapasya ang bawat kaso ayon sa mga gawang ginawa sa katawan. Pagkatapos, ang bahaging dapat pagdusahan ng masasama ay itinatakd, ayon sa kanilang mga gawa; at ito'y itinatala laban sa kanilang mga pangalan sa aklat ng kamatayan.

Gayundin, si Satanas at ang masasamang anghel ay hahatulan ni Cristo at ng Kaniyang bayan. Wika ni Pablo: "Hindi ba ninyo nalalaman na hahatulan natin ang mga anghel?" Talata 3. At ipinahayag ni Judas na "ang mga anghel na hindi nanatili sa kanilang unang kalagayan, kundi iniwan ang sarili nilang tahanan, ay Kaniyang iginapos sa mga tanikalang walang hanggan sa ilalim ng kadiliman hanggang sa paghuhukom ng dakilang araw." Judas 6.

"Sa pagtatapos ng sanlibong taon ay magaganap ang ikalawang pagkabuhay na mag-uli. Kung magkagayo'y bubuhayin mula sa mga patay ang mga masama at haharap sa Diyos para sa pagpapatupad ng 'hatol na nasusulat.' Kaya't ang tagapagpahayag, matapos ilarawan ang pagkabuhay na mag-uli ng mga matuwid, ay nagsabi: 'Ang iba sa mga patay ay hindi na muling nabuhay hanggang sa matapos ang sanlibong taon.' Apocalipsis 20:5. At ipinahayag ni Isaias, tungkol sa mga masama: 'Sila'y titipunin, gaya ng pagtipon sa mga bilanggo sa hukay, at sila'y ikukulong sa bilangguan; at pagkaraan ng maraming araw, sila'y dadalawin.' Isaias 24:22." Ang Dakilang Tunggalian, 660, 661.

Samakatuwid, malinaw na ang "pagkagalit ng mga bansa" ay tumutukoy sa "mga panahong puno ng kaguluhan" na darating sa sanlibutan bago magsara ang palugit, at na kapag "nagalit ang mga bansa," sila ay kasabay na "pinipigil."

"Nakita kong ang galit ng mga bansa, ang poot ng Diyos, at ang panahon ng paghatol sa mga patay ay magkakahiwalay at magkakaiba, sunud-sunod, na ang isa'y sumusunod sa isa pa." Early Writings, 36.

Sa panahong "nagagalit ang mga bansa," nagsisimulang bumuhos ang huling ulan.

Sa panahong iyon, samantalang ang gawain ng pagliligtas ay nagwawakas, darating ang kapighatian sa lupa, at magagalit ang mga bansa, gayunman ay mapipigilan upang huwag mahadlangan ang gawain ng ikatlong anghel. Sa panahong iyon darating ang "huling ulan," o ang pagpapasariwa mula sa harapan ng Panginoon, upang magbigay ng kapangyarihan sa

malakas na tinig ng ikatlong anghel, at ihanda ang mga banal upang makatindig sa kapanahunan na ang pitong huling salot ay ibubuhos. *Early Writings*, 85.

May isang panahon na ang "mga bansa ay nangagalit," ngunit kasabay nito'y "napipigil" sila. Kung magkagayo'y itatatag ni Cristo ang Kanyang kaharian ng kaluwalhatian, sapagkat itinatatag Niya ang Kanyang kaharian sa panahon ng huling ulan.

Ang huling ulan ay darating sa yaong mga dalisay—kung magkagayo'y tatanggapin iyon ng lahat gaya noong una.

"Kapag bumitiw ang apat na anghel, itatatag ni Cristo ang Kaniyang kaharian. Walang tatanggap ng huling ulan kundi yaong gumagawa ng lahat ng kanilang makakaya." Spalding at Magan, 3.

Ipinakikita ng dalawang naunang sipi mula sa *Early Writings* na, kapag nagagalit ang mga bansa at kasabay na "pinananatiling napipigil," pinipigilan ng apat na anghel ang apat na hangin. Kaya't ang pangngalangit ng mga bansa ay kinakatawan bilang ang "apat na hangin." Tinukoy din niya na sa panahong pinananatiling napipigil ng apat na anghel ang mga nagagalit na bansa, darating ang Huling Ulan. Ang panahon na nagsisimula sa pagdating ng Huling Ulan—na siya ring panahon na nagagalit ang mga bansa, gayunma'y pinananatiling napipigil—ay nagpapatuloy hanggang sa pagtayo ni Miguel at sa pagsasara ng probasyon ng tao. Ang panahong iyon ay ang panahon ng pagsasara ng kaligtasan, at kaya't kumakatawan ito sa huling gawain ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako, na tinutukoy bilang ang panahon na alinman ay binubura Niya ang mga kasalanan ng mga tao o ang kanilang mga pangalan mula sa mga aklat ng paghatol. Ang panahong iyon, kung kailan pinipigil ng mga anghel ang apat na hangin, ang panahon ng pagtatatagan ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang Islam ng ikatlong Woe ang kapangyarihang "nagpapagalit sa mga bansa," at dumating ang ikatlong Woe noong Setyembre 11, 2001, ngunit ang Islam ay agad na "pinigil." Ang "silangang hangin" ay isang sagisag ng Islam, at tinutukoy ni Isaias ang "silangang hangin" bilang ang "mabangis na hangin," na "pinipigil" (sinasansala) ng Diyos. Ang pakikidigma ng Islam ay paulit-ulit na inilalarawan bilang isang babaeng nagdaramdam sa panganganak, sapagkat ito ay isang tumitinding pakikidigma na nagsimula noong Setyembre 11, 2001, nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo, na minarkahan ng pagpapabagsak ng mga malalaking gusali ng Lungsod ng New York.

Ngayo'y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, "Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3." Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na

ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. Review and Herald, Hulyo 5, 1906.

Sa mga tsart noong 1843 at 1850, ang Islam ay inilarawan bilang “mga kabayong pandigma”. Sa Pahayag Kabanata Siyam, kung saan ang Islam na kaugnay ng Unang at Ikalawang Sa Aba ay inilalahad, ang kalikasan ng Islam ay kinikilala sa pamamagitan ng pangalan ng hari ng Islam.

At sila’y may hari sa kanila, na siyang anghel ng hukay na walang ilalim; ang pangalan niya sa wikang Hebreo ay Abaddon, ngunit sa wikang Griyego ang pangalan niya ay Apollyon. Apocalipsis 9:11.

Ang talata, na nasa kabanata SIYAM at talatang LABING-ISA, ay propetikong tinutukoy na, maging kinakatawan man sa Lumang Tipan (sa Hebreo) o sa Bagong Tipan (sa Griyego), ang kalikasan ng Islam ay si Abaddon o si Apollyon. Kapwa nangangahulugang "pagkawasak at kamatayan" ang dalawang pangalang ito.

Pinipigil ng mga anghel ang apat na hangin, na kinakatawan bilang isang galit na kabayong naghahangad kumawala at rumagasa sa ibabaw ng buong lupa, taglay ang pagkawasak at kamatayan sa landas nito. Manuscript Releases, tomo 20, 217.

Ang apat na hangin ay ang nagngangalit na kabayo ng propesiya sa Biblia, na naghahangad na kumawala. Isa sa mga katangiang propetiko ng nagngangalit na kabayong ito ay ang pagiging pinipigil nito; ngunit naghahangad itong kumawala at maghatid ng “pagkawasak at kamatayan” sa buong daigdig.

Ipagpapatuloy namin ang pagtalakay sa mga paksang ito sa susunod na artikulo.

O nawa’y magkaroon ang bayan ng Diyos ng kabatiran sa nalalapit na pagkawasak ng libu-libong lungsod, na ngayo’y halos lubos nang nalugmok sa pagsamba sa mga diyus-diyosan! Ngunit marami sa mga dapat sanang naghahayag ng katotohanan ay nag-aakusa at hinahatulan ang kanilang mga kapatid. Kapag ang kapangyarihang nagpapabago ng Diyos ay dumating sa mga isipan, magkakaroon ng tiyak na pagbabago. Wala na silang hilig na manuligsa at gumiba. Hindi na sila titindig sa isang kalagayang humahadlang sa liwanag na magingning sa sanlibutan. Matitigil ang kanilang panunuligsa, ang kanilang pag-aakusa. Ang mga kapangyarihan ng kaaway ay nagtitipon upang makidigma. Matitinding tunggalian ang nasa ating harapan. Magkaisa, mga kapatid kong lalaki’t babae, magkaisa. Makipagbuklod kay Cristo. ‘Huwag ninyong sabihin, Isang pakikipag-alyansa, . . . ni huwag ninyong katakutan ang kanilang kinatatakutan, ni mangilabot kayo. Pakabalanin ninyo ang Panginoon ng mga hukbo; at siya ang inyong katakutan, at siya ang inyong kinasisindakan. At siya’y magiging isang santuwaryo; ngunit magiging isang batong katitisan at isang malaking batong ikababagsak sa dalawang sambahayan ng Israel, isang patibong at isang silo sa mga nananahan sa Jerusalem. At marami sa kanila ang matitised, at mabubuwal, at madudurog, at mabibitag, at madadakip.’

Ang sanlibutan ay isang teatro. Ang mga aktor, ang mga naninirahan dito, ay naghahanda upang gumanap ng kanilang bahagi sa huling dakilang dula. Ang Diyos ay nawawala sa

paningin. Sa malawak na karamihan ng sangkatauhan ay walang pagkakaisa, maliban kung ang mga tao ay nagbubuklod upang isakatuparan ang kanilang mga makasariling layunin. Nakamasid ang Diyos. Ang Kaniyang mga layunin hinggil sa Kaniyang mga mapanghimsik na nasasakupan ay matutupad. Ang sanlibutan ay hindi ipinagkaloob sa mga kamay ng mga tao, bagaman pinahihintulutan ng Diyos na ang mga elemento ng kalituhan at kaguluhan ay maghari sa loob ng isang panahon. May isang kapangyarihang mula sa kailaliman na kumikilos upang isakatuparan ang mga huling dakilang tagpo sa dula,—si Satanas na dumarating bilang si Cristo, at gumagawa sa lahat ng pandaraya ng kalikuan sa mga nagbubuklod-buklod sa mga lihim na kapisanan. Ang mga nagpapadala sa pagnanasa sa pagbubuklod-buklod ay isinasakatuparan ang mga panukala ng kaaway. Ang sanhi ay susundan ng epekto.

"Ang pagsalangsang ay halos umabot na sa hangganan nito. Kalituhan ang pumupuno sa sanlibutan, at isang matinding sindak ay malapit nang dumating sa mga tao. Napakalapit na ang wakas. Tayong nakaaalam ng katotohanan ay dapat na naghahanda para sa kung ano ang malapit nang bumugso sa sanlibutan bilang isang lubhang nakagugulat na sorpresa." *Review and Herald*, Setyembre 10, 1903.